

jord ved Præstegaarden. Denne Bestemmelse, der ændrer Bestemmelsen i Loven af 4. Oktober 1919 om Salg af Præstegaardsjorder til Husmandsbrug, er optaget efter det kirkelige Udvalgs Forslag, som Ministeriet har ment at burde følge. Det vil være kendt, at den anførte Lov har vakt en Del Misstemning i Menighederne, idet det er blevet anført, at der ved Lovens Bestemmelser er gjort et Indgreb i Menighedernes Rettigheder, og navnlig vilde det i de sønderjydske Landsdele føles som en Uret, hvis Menighedens der anerkendte Ret over Præstegaardsjorderne skulde betages dem.

Naar Ministeriet har ment at burde følge det fra langt den største Del af det kirkelige Udvalgs Medlemmer (kun 2 Medlemmer har udtalt sig imod denne Bestemmelse) stillede Forslag, skyldes det tillige, at man maa anse det som et naturligt Led i de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser, hvorefter Menighederne skal have det økonomiske Ansvar for Præstegaardens Drift, at Menighedsraadene faar mere Indflydelse paa Spørgsmaalet om, hvor meget Jord der skal blive ved Præstegaarden, end den nuværende Ordning hjemler dem, og Ministeriet gaar ud fra, at der i Menighederne vil være Forstaaelse af det ønskelige i, at den Adgang til at skaffe Jord til Husmandsbrug fra Præstegaardene, som aabnedes ved Loven af 4. Oktbr. 1919, ikke begrænses mere, end det anses for nødvendigt af Hensyn til Embedernes eget Tary, og at det ikke vil møde Modstand i Menighedsraadene, at de store Præstegaarde udstykkes.

I § 44 gives der Regler om, hvorledes der skal forholdes, naar der i et Pastorat er flere Menighedsraad. I saa Fald skal Menighedsraadene være fælles om de dem paalagte Hverv med Hensyn til Præstegaarden og dens Jorder, saaledes at det af praktiske Grunde er foreslaaet, at Hvervet kan udøves gennem et Fællesudvalg, ligesom Udgifterne paahviler hele Pastoratet, ikke blot det Sogn, hvori Præstegaarden er beliggende.

Til §§ 46—47.

Bestemmelserne i disse Paragraffer er i Overensstemmelse med de Regler, der nu gælder om de forskellige Godtgørelser for Befordring m. v., saaledes som de er bestemte ved Loven af 1. April 1921 om Ændringer i Loven af 4. Oktober 1919.

Til §§ 48 og 49.

Disse Bestemmelser er enslydende med de tilsvarende i den nugældende Lov.

Til §§ 50—52.

De i disse Paragraffer indeholdte Regler om Pension og Naadensaar er ikke afvigende fra de nugældende Regler.

Det kirkelige Udvalg har her foreslaaet, dels at Præster, der forbliver under den ældre Lønningsordning, skulde paa visse Betingelser have Ret til at oppebære Pension efter Statstjenestemandslovens Regler, dels at Beløbet for Naadensaaret skal forrentes, dels endelig at Bestemmelsen om, at Præster, der gaar af med Pension, som Betingelse for at faa Pension i Naadensaaret, hvad de ikke havde Ret til efter den ældre Ordning, skal indgaa paa, at Naadensaaret beregnes til $\frac{1}{3}$ af det sidste Aars Indtægt, i Fremtiden skulde bortfalde.

Ministeriet har ikke ment at kunne følge disse Forslag, idet det vilde findes uretfærdigt overfor de mange Præster, der er gaaet af med Pension efter 1913, som ikke har kunnet opnaa de nu foreslaaede Fordele. Og med Hensyn til Forslaget om Forrentning af Naadensaarsbeløbet maa bemærkes, at der ikke findes Midler, hvoraf denne Udgift skal afholdes, saaledes at det blev nødvendigt at forhøje Kirkeligningen med dette Beløb, der vil være ret betydeligt. Selv om det maa erkendes, at Naadensaarsbeløbet er en Fordring, vedkommende Præst har paa Embedet, maa det dog erindres, at han efter de om Naadensaar gældende Regler ikke har eller nogen Sinde har haft Krav paa at faa det udbetalt før ved Afgang fra Embedet saa lidt som til at faa Renter af Beløbet, og ogsaa paa dette Punkt gælder det, at Ministeriet finder det urigtigt at begunstige de Præster, der endnu har Krav paa Naadensaar.

For Embederne i de sønderjydske Landsdele har man ikke kunnet stille Forslag paa dette Omraade, men Afgørelsen maa udskydes til senere Fastsættelse ved kgl. Anordning.

Til § 54.

Bestemmelserne svarer til Reglerne i den nugældende Lov. Kun er tilføjet som en Udgift, Staten skal afholde, Udgiften til de i § 20 omhandlede Bygningskonsulenter. Ligeledes foreslaas Provsternes Udgifter paa Tjenesterejser afholdt af Statskassen.